

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069638000/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

og at Moder og Barn befandt sig vel. Jeg betalte det lykkelige Budskab rigeligere end min Kasse tillod, og kunde neppe oppebie, at Aarets første korte Dag skulde vige for Tusmørket, paa det jeg under dettes Slør, indsvøbt i min Kappe, kunde snige mig ud til Lise. Med hvilken Henrykkelse modtog den unge Fader sin førstefødte Son! Med Glædestaarer kyssede jeg hans lille Ansigt, hans smaa Arme; jeg knælede for Moderens Seng, trykkede hendes af Arbeide og Kulde mishandlede Hænder i mine, og svoer en hellig Eed, at intet Offer skulde være mig for stort, naar jeg derved kunde forskaffe hende en bedre Fremtid. – Da jeg gik derfra, var jeg som beruset af Glæde. Det var, som om at alle Stjerner blinkede lykønskende ned til mig. Nu syntes Lises og min Forbindelse mig hellig, og med et Slags Stolthed sagde jeg til mig selv: »Jeg er ikke længer en Yngling, men en Mand og Fader, som det paaligger at beskytte sin Arne.»

Jeg tilbragte denne Aften hos Frue W., hvor min Onkel allerede længe havde ventet mig. Min glade Stemning lod mig glemme alt det som ellers var mig pænligt i dette Huus. Jeg var friere og venligere end sædvanlig, og min Onkel sendte mig glade og opmuntrende Øiekast. Ved Bordet rakte han sig over til mig med sit Glas, og sagde: »Paa et lykkeligt Aar og vore stille Ønskers Opfyldelse.» – Jeg søgte at skjule, hvor smerteligt disse Ord virkede paa mig. – Vi gik hjem sammen. Paa Veien talte vi slet intet, men idet han vilde gaee ind i sit Cabinet, og jeg bød ham Godnat, vendte han sig i Døren og sagde: »Min Søn, har Du intet mere at sige mig?» – Jeg greb hans Haand, trykkede den til mit Bryst, og sagde: »Min dyrebar, over alting ærede Fader! lad mig være Deres Søn og Deres Datters trofaste kjærlige Broder. Det vil jeg være til min sidste Time, men mere kan jeg ikke.» – Han rev Haanden med Hæftighed fra mig, sagde Godnat, gik ind ad sin Dør, og slog den ilaas efter sig. – Da jeg næste Morgen vilde gaee ind til ham, tog han ikke imod mig. I flere Dage undveeg han mig kjendelig. Jeg saae ham kun ved Middagsbordet. Her sad jeg som paa Naale, thi han saae aldrig til mig, sagde aldrig et Ord til mig, henvendte sig undertiden til G. med en eller anden enkelt Yttring, og naar jeg talte til ham, svarede han mig ikke engang. Min Stilling var yderst pænlig.

Om Aftenen besøgte jeg Lise og min Søn; da glemte jeg alle Sorger. Lise forekom mig langt smukkere end nogensinde. Hun var mild og kjærlig, og naar jeg saae hende med det elskede Barn ved Brystet,